

konfirmasjonstale.com

Kjære Emma,

kjære familie, venner, menighet – og hele konfirmantgjengen vår.

I dag står vi her i Sandnes kirke, med ungdomsbandet klart og forventning i luften, og vi får være vitne til et “ja” som ikke bare skal sies med ord, men som du, Em, allerede har begynt å si med livet ditt.

Jeg heter [navn], og jeg er ungdomslederen som pleier å mase om å komme tidsnok på fredagstreff, fylle opp kaffekanner og spørre “hvem har med gitar?”. Hvis du har vært på leir med oss, vet du at jeg er den som pakker altfor mange refleksvester og altfor lite kakao. Men viktigst: jeg har fått følge deg, Em, dette året – i latter, i bønn, i lovsang, i hverdag.

Det er lett å kjenne igjen Emma: Hun er den som forteller historier så levende at vi nesten glemmer at vi sitter i et møterom og ikke midt i en actionfilm. Hun er den som kan få en hel gjeng å grine av latter, og samtidig den som rolig legger en hånd på skulderen til den som står litt for seg selv. Hun er målbevisst – med en slags stillferdig kraft. Og hun står tryggere på ski enn de fleste av oss står på flatmark. Det skal visst hjelpe med balanse når man også balanserer noter, lekser og lovsang.

Jeg vil begynne med et bibelord som Em selv har vendt tilbake til flere ganger det siste året. Fra Mika 6,8:

Han har kunngjort deg, menneske, hva godt er. Hva annet krever Herren av deg enn at du gjør rett, elsker barmhjertighet og vandrer ydmykt med din Gud?

Dette er ikke et bibelvers som henger i løse lufta for Emma. Det har landet. I et krevende skoleår – der presset kunne være høyt og dagene tettpakket – fant hun at stille bønner midt i kaoset faktisk bar. Ikke med fyrverkeri, ikke med dramatiske åpenbaringer, men med den rolige vissheten om at Gud ikke trekker

seg unna når vi ikke orker å rekke opp hånda. At Gud er nær. Det er nåde i praksis: ikke prestasjon, ikke fasade – men en kjærlighet som står igjen når alt annet føles skjørt.

Og nåden ser man ofte i små øyeblikk. Som når Em stod bakerst i kirkerommet før en fredag, rakk opp hånda og sa: “Skal vi be for de som gruer seg til neste uke?” Helt enkelt. Ingen store ord. Bare et rom som ble litt varmere fordi noen tente lys i virkeligheten.

Fellesskap har også vært nøkkelord. Sandnes menighet har vært et trygt sted for både Emma og familien hennes. Det merkes. Her har hun funnet et hjem hun både tar imot og gir videre. Mange av dere har sett henne stille inn mikrofonstativ, hjelpe til i menighetskaféen, ta en ekstra vakt, eller steppe inn som frivillig i lovsangen når noen ble syke. Ingen fanfare – bare tjenestevilje. Og så står hun plutselig der, midt i bandet, og løfter ikke bare en melodi, men hele oss – slik at vi også kan finne vår stemme.

For det er det fellesskapet gjør når det fungerer: Her kan vi være ærlige. Her kan vi spørre. Her kan vi puste. Og når bandet spiller i dag, så er det mer enn musikk. Det er mange små “ja” som blir til et stort. Em sitt “ja”, men også alle våre.

Nåden, fellesskapet – og livsgleden. Vi kan snakke lenge om tro på tunge dager, men vi må også våge å feire det gode. Em, du har en smittende evne til å le – og til å få andre til å le. Jeg tenker på en bestemt fredag da du kom inn med brownies til hele gjengen. Alle nikket andektig og sa “Mmm, hva er hemmeligheten?” Og du bare smilte lurt. Det var først senere vi oppdaget at “hemmelig ingrediens” faktisk var kaffe. Hvem visste at ungdomsarbeid kunne bli så... våkent?

Og hjemme venter visst Miso, husets katt, som sannsynligvis har en egen teologi om nåde: alltid synd på katten, alltid plass på fanget, alltid “tilgitt” – selv når blomsterpotter mysterisk velter. Miso minner oss om at kjærlighet ofte bor i det hverdagslige, i øyeblikkene mellom de store begivenhetene. Og en tro som

bærer, gjør nettopp det: Den bærer i hverdagen – mandag formiddag, torsdag kveld, når lekser hopper seg opp, når sporet i løypa er ujevnt, når kakaovnens alarm ringer fem minutter for sent.

Em, du har vokst i trygghet og tillit til Gud. Det er ikke noe man markerer med konfetti. Det er mer som når man lærer en ny sang: Først vingler stemmen, så finner du tonen, så bærer melodien. Noen ganger synger du sterkt. Andre ganger hvisker du den for deg selv. Og stadig vekk oppdager du: Å ja, Gud synger også. Over meg, med meg, for meg.

Når jeg tenker på Mika 6,8 sammen med deg, Em, ser jeg tre vandringer:

Å gjøre rett. For deg er det ikke store overskrifter, men små, tydelige valg. Som å reise seg og hente en stol til den som kom sist. Som å si fra, vennlig men bestemt, når noen snakker nedlatende. Som å holde avtaler. Slike ting former karakter.

Å elske barmhjertighet. Du viser barmhjertighet når du lytter mer enn du snakker, når du forteller en historie som hjelper andre til å forstå at de ikke er alene, og når du velger å dele gleden din uten å ta all plass selv. Barmhjertighet er vennlighet med ryggrad. Den ser, og den handler.

Å vandre ydmykt med din Gud. Det høres kanskje fromt ut, men det er egentlig veldig praktisk. Det betyr å ta Gud med i skoledagen, i bandøvelsen, i skisporet. Det betyr å spørre: "Gud, gå med meg nå" – og så stole på at det holder. Ydmykhet er ikke å tenke mindre om seg selv, men å tenke sannere om seg selv: Jeg er elsket. Jeg er ikke alene. Jeg trenger ikke være perfekt.

Til dere som er her i dag, vil jeg si: Em sin historie er også en invitasjon til oss alle. Til å la nåden få førsterett i våre egne liv. Til å bygge fellesskap der mennesker kan puste. Til å dyrke livsglede som ikke fortrenger det vanskelige, men lyser midt i det. Troen vi deler her i Sandnes kirke, er ikke et utstillingsvindu. Den er et redskap, en ryggsekk, en varm jakke i motvind.

Em, jeg vil gi deg tre små bilder å ta med videre:

[Lag din egen personlige tale på konfirmasjonstale.com](#)

Det første er kompasset. Du har målbevissthet, du liker retning. Husk: Evangeliet er ikke et rutekart med alle detaljer, men et kompass som peker mot Jesus. Når kartet er utydelig, stol på kompasset. Vend deg til ham i bønn – slik du allerede har gjort – og la ham justere kursen.

Det andre er bålpanna. På leir vet vi at fellesskap bygges rundt varmen. Noen kommer tett innpå, andre står litt i utkanten og varmer hendene sine. Husk at du, med din omsorg og humor, ofte er den som tenner gnisten. Fortsett å invitere. Fortsett å se de som står litt i skyggen. Bålet blir varmere av det.

Det tredje er skisporet. Du elsker å stå på ski. Noen dager er underlaget silkeføre, andre ganger er det skare og motbakker som brenner i lårene. Troen er sånn. Når det går lett, nyt farten. Når det er tungt, ta korte steg, pust jevnt, og husk: Du er ikke alene i løypa. Gud går med. Og vi går med.

Jeg har lyst til å takke familien din og menigheten som har vært et godt hjem for deg. Tro overlever sjelden i ensomhet. Den blomstrer i fellesskap. Takk for at dere har latt Emma prøve, feile, øve, le, synge – og tidvis søle litt browniesrøre på kjøkkenbenken. Slikt blir det liv av.

Og til deg, Em: Når du nå sier ja i denne gudstjenesten, så er det også Gud som sier sitt store ja tilbake. "Ja, jeg har kalt deg ved navn, du er min." Det ja-et er større enn våre spørsmål, sterkere enn våre svakheter og mildere enn våre bekymringer. Det ja-et bærer når karakterkort deles ut, når framtidsplaner endres, og når du en dag står og lurer på hvordan i all verden du ble den som plutselig leder andre. Sannheten er: Du har allerede begynt.

Fortsett å være den historiefortelleren du er. Fortsett å le – og få oss til å le. Fortsett å be enkle bønner. Fortsett å dele troen din så naturlig som når du deler en kopp kakao etter en kald tur. Fortsett å elske barmhjertighet. Fortsett å gjøre rett. Fortsett å vandre ydmykt med din Gud.

Og til menigheten vil jeg si: La oss løfte Emma og alle konfirmantene – ikke bare i applaus i dag, men i hverdagsstøtte. En melding i ny og ne. En invitasjon til å tjene sammen. En plass i koret, i kafeen, i bandet, i styret – der unge stemmer ikke bare blir hørt, men får forme.

Helt til slutt, Em: Du er femten år i dag. Det betyr at du er mer enn gammel nok til å sette fart når livet kjennes som silkeføre – og mer enn klok nok til å sette ned farten når skaren lugger. Du vet hvor du kan hente styrke. Du har erfart at bønn bærer. Du har venner rundt deg. Og du har en kirke som heier.

Må Herren velsigne deg og bevare deg.

Må han fylle dagene dine med nåde som lander, fellesskap som varmer, og livsglede som smitter.

Og må han gi deg mot til å leve ut Mika 6,8 – med ski på beina når det trengs, gitar i hånda når det hjelper, og hjertet vendt mot ham i alt.

Gratulerer med konfirmasjonsdagen, kjære Emma.

Vi er stolte av deg.

Og vi går sammen videre.

Denne talen ble laget med konfirmasjonstale.com. Svar på noen få spørsmål og generer din egen personlige tale nå på konfirmasjonstale.com

Lag din egen personlige tale på konfirmasjonstale.com